

Miralls deformants

JOAN BARRIL

EL PERIÒDICO DE CATALUNYA, 21 de juliol del 2010

El diputat de CiU Jordi Xuclà va apuntar al seu bloc personal, l'altre dia, la possibilitat que se suprimissin ¿per inútils¿ els debats de política general a les cambres parlamentàries. Xuclà venia a dir que en aquests debats no es treu mai res en clar, que són un diàleg de sords, quan no ho són de vociferants *hooligans*, i que es viuen televisivament com si es tractés d'un dels partits de qualsevol selecció de futbol. La necessitat esquemàtica dels mitjans de comunicació, en el sentit de donar necessàriament un vencedor dels debats en lloc d'aprofundir en els arguments esgrimits pel Govern i l'oposició, devalua la confrontació. En altres paraules: la televisió ha arrabassat als parlaments la seva funció primigènia de gran teatre de la política, i avui aquest teatre se'ns fica directament a la sala de casa. El resultat és una caricatura de l'acció política amb un increment de la desafecció, perquè ningú vol assemblar-se a aquests diputats maleducats.

Juntament amb Xuclà també s'han sentit les crítiques del conseller d'Economia, Antoni Castells, sobre la comissió d'investigació que el Parlament de Catalunya va muntar per dilucidar les responsabilitats del *cas Millet*. Una comissió investigadora la màxima funció de la qual no és la de trobar la veritat, sinó la d'esquitxar el màxim nombre de polítics presents, és una trista contribució a la democràcia. Així, no és estrany que les audiències d'aquests aquellarres de ses senyories interessin cada vegada menys a la població.

El març de 1993, qui va ser catedràtic de Dret Polític i ministre de Treball en el primer Govern democràtic de la UCD, Manuel Jiménez de Parga, va publicar a Alianza Editorial un magnífic treball d'absoluta actualitat. El llibre es titulava *La ilusión política*. En aquest lúcid volum, Jiménez de Parga alertava sobre la *televització* de la política i recollia alguns dels mals de l'actual formació de l'opinió pública, tal com els havia catalogat el politòleg francès Gérard Mermet al seu llibre *Démocrature*. Sotmetin els actuals mitjans a la prova de Mermet i contrastin-ho:

1. Els assumptes tractats en els mitjans com a aliment de l'opinió pública no s'escullen en funció de la seva importància real, sinó per l'interès que susciten en el públic.

2. Les qüestions fàcils o simples són considerades amb preferència a les complexes i difícils.

3. Els mitjans no solen presentar els esdeveniments tal com són, sinó que els posen en escena segons la seva espectacularitat.

4. Els mitjans es mobilitzen ràpidament sobre un esdeveniment i el col·loquen molt per sobre de la seva importància autèntica.

5. Els mitjans es desmobilitzen ràpidament i no segueixen els assumptes fins a la clarificació final.

6. La influència de cada mitjà no depèn del nombre dels seus clients. Influeix indirectament al ser copiat pels mitjans més grans.

7. Els professionals dels mitjans no són vistos com a representants de les empreses on treballen.

8. Els mitjans privilegien el que és estrany, anormal, negatiu o sorprenent, respecte del que és comú, normal i reconfortant. La imatge del món apareix distorsionada.

9. Per analitzar els fets, els mitjans utilitzen un nombre restringit d'experts. L'opinió de la majoria dels especialistes es manté inèdita.

10. Els mitjans no transmeten, en suma, la realitat tal com és, sinó que la modifiquen i la deformen.

Per tot plegat, en nom d'aquesta professió, els demano perdó.